

Esclat

55

Cuidar els que cuiden

Presentació del Grup Dincat

Recomanació: 'El món sobre rodes', d'Albert Casals

ESCLAT

LA REVISTA

ESTIU

2010

NÚMERO 55

Cuidar els que cuiden

3
EDITORIAL
Posar l'accent
Poner el acento

4
TEMA
Cuidar els cuidadors
Cuidar a los cuidadores
Roser Batalla, psicòloga del Suport Familiar d'Esclat

8
TEMA
Programa de suport familiar
Programa de apoyo familiar
Susí Cordon,
coordinadora de l'Àrea de Famílies de l'APPS

10
TEMA
El perfil dels cuidadors
El perfil de los cuidadores
Obra Social Fundació La Caixa

16
TEMA
'Un cuidador. Dues vides'
Obra Social Fundació 'La Caixa'

18
ASSOCIACIÓ
Les organitzacions catalanes de discapacitat intel·lectual s'integren en un grup
Las organizaciones catalanas de discapacidad intelectual se integran en un grupo
David Casals

20
ESCAPADA
En cadira de rodes per la Ruta del Carrilet: de Sant Feliu de Pallerols a Amer (Girona)
En silla de ruedas por la Ruta del Carrilet: de Sant Feliu de Pallerols a Amer (Girona)
Palau Robert / Generalitat de Catalunya

24
RECOMANACIÓ
Albert Casals, 'El món sobre rodes'
David Casals

26
BREUS

Foto portada: Tots junts el dia de Sant Jordi, davant de la paradeta d'Esclat 2 a la plaça Nen de la Rutlla

Declarada d'Utilitat Pública. Membre de l'APPS. Membre d'ECOM.

Edita: **ESCLAT** c/ Guitard, 80-92, interior plaça, 08014 Barcelona
T 93 450 11 50 F 93 405 05 25

e-mail: Associació Esclat: esclat@esclat.info Centre Esclat: T 93 439 36 88 esclat1@esclat.info C/O Esclat 2: T 93 455 54 35 esclat2@esclat.info ESCLATEC: T 93 433 40 66 esclatec@esclatec.com CADES: T 93 450 11 50 cades@esclat.info www.esclatec.com

www.esclat.info **Consell de redacció:** Jesús Sanfiz (director) Marisol Álvarez Joan Bertran Carola Calcagno Lola de la Fuente Laura Iglesias Oriol Izquierdo Anna Just Jesús Simon

Coordinació: David Casals **Traducció:** Judit Font **Fotografies:** Esclat i Pia Codina

Disseny gràfic: Anna Vicén

Les col·laboracions publicades amb signatura a la revista ESCLAT expressen l'opinió dels seus autors, per la qual cosa no pressuposen identitat amb la línia de la revista

Amb la col·laboració de

Posar l'accent

Poner el acento

En l'àmbit de la psicologia de les organitzacions i del treball, pel que fa al tema dels riscos laborals, darrerament s'ha posat l'accent en la importància dels anomenats "riscos psicosocials" per referir-se al desgast emocional, afectiu i personal i a l'angoixa que patim davant determinades feines relacionades amb l'atenció i la cura de les persones.

Tenir cura d'una persona que presenta unes determinades necessitats de suport, que es troba en una situació de dependència, amb dificultats per autogestionar-se, pot ser una tasca molt gratificant o, pel contrari, generadora d'estrès en funció de les persones i les circumstàncies de cada cas. Les persones que tenen cura d'altres han de saber escoltar activament i establir una relació d'empatia, de posar-se en el lloc de l'altre, per poder donar una atenció càlida, humana i professional.

No tothom té una situació d'equilibri personal i vocació (a més de formació, que també se n'ha de tenir) per desenvolupar amb èxit aquesta feina tan complexa i transcendental. Per això és important la bona salut (física, emocional) de les persones que tenen cura dels altres.

Com diu la doctora Laura Coll, de l'Institut de l'Envel·liment de la UAB, "cuidar és un gest honest carregat d'afecte i atenció cap a la persona que el rep".

En les pàgines successives explicarem quines eines podem posar a l'abast dels professionals de l'atenció a les persones per mantenir el seu benestar emocional alhora que desenvolupen una bona pràctica.

En el ámbito de la psicología de las organizaciones y del trabajo, con respecto al tema de los riesgos laborales, últimamente se ha puesto el acento en la importancia de los llamados "riesgos psicosociales" para referirse al desgaste emocional, afectivo y personal y a la angustia que sufrimos ante determinados trabajos relacionados con la atención y el cuidado de las personas.

Cuidar a una persona que presenta unas determinadas necesidades de apoyo, que se encuentra en una situación de dependencia, con dificultades por autogestionarse, puede ser una tarea muy gratificante o, por el contrario, generadora de estrés en función de las personas y las circunstancias de cada caso. Las personas que cuidan a otras tienen que saber escuchar activamente y establecer una relación de empatía, ponerse en el lugar del otro, para poder dar una atención cálida, humana y profesional.

No todo el mundo tiene una situación de equilibrio personal y vocación (además de formación, que también hay que tenerla) para desarrollar con éxito este trabajo tan complejo y transcendental. Por ello es importante la buena salud (física, emocional) de las personas que cuidan a los otros.

Como dice la doctora Laura Coll, del Instituto del Envejecimiento de la UAB, "cuidar es un gesto honesto cargado de afecto y atención hacia la persona que lo recibe".

En las páginas sucesivas explicaremos qué herramientas podemos poner al alcance de los profesionales de la atención a las personas para mantener su bienestar emocional a la vez que desarrollan una buena práctica.

Cuidar els cuidadors

Cuidar a los cuidadores

Atendre, cuidar, treballar per als altres, donar suport, cercar sortides, alleugerir el dolor, acompanyar, entendre, ajudar... Podríem fer una llista llarguíssima de paraules que expressen la relació entre la persona que en cuida una altra i les tasques que desenvolupa per a ella.

Atender, cuidar, trabajar para los otros, dar apoyo, buscar salidas, aliviar el dolor, acompañar, entender, ayudar... Podríamos hacer una lista larguísima de palabras que expresan la relación entre la persona que cuida a otra y las tareas que desarrolla para ella.

Cuidem els nostres familiars sans i malalts, cuidem els usuaris dels centres en què treballem i hem de cuidar els cuidadors, començant pel que tenim més proper, que és un mateix.

Potser heu sentit a parlar de *burnout* o síndrome de la persona cremada. És un estat d'esgotament físic, mental i emocional que poden patir les persones que dediquen el seu temps, la vida, a tenir cura d'altres, bé en l'àmbit familiar, bé en el laboral. A l'esgotament s'afegeixen la desil·lusió i sentiments negatius, cansament, irritabilitat, problemes físics, menys empatia i disminució del sentiment d'èxit en el que un fa.

Com un visitant que es fica a casa meva sense que jo vulgui, el *burnout* pot anar-se establint, de mica en mica

Cuidamos a nuestros familiares sanos y enfermos, cuidamos a los usuarios de los centros en los que trabajamos y tenemos que cuidar a los cuidadores, empezando por el que tenemos más próximo, que es uno mismo.

Quizás han oído hablar de *burnout* o síndrome de la persona quemada. Es un estado de agotamiento físico, mental y emocional que pueden sufrir las personas que dedican su tiempo, su vida, a tener cuidado de otros, bien en el ámbito familiar, bien en el laboral. Al agotamiento se añaden la desilusión y sentimientos negativos, cansancio, irritabilidad, problemas físicos, menor empatía y disminución del sentimiento de éxito en lo que uno hace.

Como un visitante que se mete en mi casa sin que yo quiera, el *burnout* puede ir estableciéndose, poco a poco pero

però de forma constant, en mi, de manera que després d'un temps ja em dominarà. Els professionals que ens dediquem a l'atenció de persones, malgrat que passem menys temps que la família amb els que cuidem, podem patir també aquest desgast. Veiem, escoltem, acompanyem moltes persones diferents, cadascuna amb les seves característiques especials, necessitats, idiosincrasies.

Les causes d'aquesta síndrome poden ser internes. L'escolta activa de l'altre, que posa en nosaltres les seves demandes, esperances, il·lusions, ens genera expectatives més o menys adequades en relació amb les nostres capacitats d'ajuda o bé dubtes sobre aquestes. Les causes també poden ser externes, com la manca de mitjans econòmics, fet pel qual una mateixa persona ha d'atendre moltes persones, de manera que sobrepassa el límit del que li és possible d'assumir.

El compromís amb la institució o empresa i la sensació de privilegi que genera la feina de cuidar poden portar a minimitzar la sobrecàrrega i anar afegint tensió i estrès al llarg del temps sense que se sigui conscient de les repercussions a llarg termini. Una visió idealista del que es pot oferir i aconseguir pot estar en contraposició amb les possibilitats reals, generar desencant i cremar les esperances i la il·lusió.

Altres causes del desgast poden estar relacionades amb les característiques personals del cuidador: ser molt exigent amb un mateix, sentir que la vida només té sentit quan treballa per als altres i enganxar-se a la sensació de donar sense límit.

Influències familiars en la història personal del cuidador: tendència a una entrega total sense tenir en compte les pròpies limitacions i l'autocura poden fer que donar acabi sent "perdre's". Malament rai si un oblida la necessitat de reposar, recuperar-se, notar els senyals que dóna el mateix cos i la ment: el son canviat, malestar físic i/o emocional, pèrdua de l'alegria de viure, dificultats per cuidar la resta de persones que formen part de la nostra vida de manera plena i conscient, entre d'altres.

No és bo que l'autoestima depengui sobretot del donar, centrar-se en els altres amb el perill de no ser conscient d'un mateix i caure en el negar-me i no ocupar-me de mi; sentir-se massa responsable de la felicitat i el benestar de l'altre sense entendre que cadascú n'és el propi constructor a través de la percepció individual de la vida. Els nois i noies d'Esclat ens mostren que són capaços de gaudir, agrair de manera transparent i exterioritzar els sentiments de felicitat que els generen moltes petites coses que viuen, veuen i senten sols, amb els companys i els seus cuidadors.

De vegades es confon la cura que ens devem a nosaltres mateixos amb l'egoisme. Res més lluny d'això. Cuidar-se un mateix és el punt de partida per acceptar l'altre, veure'l tal com és de veritat, respectar-lo en el que necessita i en el que pot aconseguir per ell mateix. Qui es cuida a si mateix pot diferenciar-se de l'altre, pot dir "no" si cal i delegar a altres la feina que el supera. Acceptar els propis

de forma constante, en mí, de manera que después de un tiempo ya me dominará. Los profesionales que nos dedicamos a la atención de personas, aunque pasamos menos tiempo que la familia con los que cuidamos, podemos sufrir también este desgaste. Vemos, escuchamos, acompañamos a muchas personas diferentes, cada una con sus características especiales, necesidades, idiosincrasias.

Las causas de este síndrome pueden ser internas. La escucha activa del otro, que pone en nosotros sus demandas, esperanzas, ilusiones, nos genera expectativas más o menos adecuadas en relación con nuestras capacidades de ayuda o bien dudas sobre éstas. Las causas también pueden ser externas, como la falta de medios económicos, por lo que una misma persona tiene que atender a muchas personas, de manera que sobrepasa el límite de lo que le es posible asumir.

El compromiso con la institución o empresa y la sensación de privilegio que genera el trabajo de cuidar pueden llevar a minimizar la sobrecarga e ir añadiendo tensión y estrés a lo largo del tiempo sin que se sea consciente de las repercusiones a largo plazo. Una visión idealista de lo que se puede ofrecer y conseguir puede estar en contraposición con las posibilidades reales, generar desencanto y quemar las esperanzas y la ilusión.

Otras causas del desgaste pueden estar relacionadas con las características personales del cuidador: ser muy exigente con uno mismo, sentir que la vida sólo tiene sentido cuando trabaja para los otros y engancharse a la sensación de dar sin límite.

Influencias familiares en la historia personal del cuidador: tendencia a una entrega total sin tener en cuenta las propias limitaciones y el autocuidado pueden hacer que dar acabe siendo "perderse". Mal vamos si uno olvida la necesidad de descansar, recuperarse, notar las señales que da el mismo cuerpo y la mente: el sueño cambiado, malestar físico y/o emocional, pérdida de la alegría de vivir, dificultades para cuidar al resto de personas que forman parte de nuestra vida de manera plena y consciente, entre otros.

No es bueno que la autoestima dependa sobre todo del dar, centrarse en los otros con el peligro de no ser consciente de uno mismo y caer en el negarme y no ocuparme de mí; sentirse demasiado responsable de la felicidad y el bienestar del otro sin entender que cada uno es el propio constructor a través de la percepción individual de la vida. Los chicos y chicas de Esclat nos muestran que son capaces de disfrutar, agradecer de forma transparente y exteriorizar los sentimientos de felicidad que les generan muchas pequeñas cosas que viven, ven y sienten solos, con los compañeros y sus cuidadores.

A veces se confunde el cuidado que nos debemos a nosotros mismos con el egoísmo. Nada más lejos de eso. Cuidarse a uno mismo es el punto de partida para aceptar al otro, verlo tal como es de verdad, respetarlo en lo que necesita y en lo que puede conseguir por sí mismo. Quien se cuida a sí mismo puede diferenciarse del otro, puede decir

**Cuidar.
Cuidar.
Cuidar.**
Cuidate para
cuidar.

Usuaris d'Esclat i els seus familiars, gaudint junts de la darrera festa benèfica organitzada per l'Associació.

Límits i cuidar-nos ens humanitza i ens permet relacionar-nos amb els altres sense expectatives falses. L'excés en el donar pot enrarir la relació i generar un deute impagable per a qui rep, perquè potser no pot tornar res. A aquell que dóna massa li pot generar sensacions de ràbia que l'apartin del que ha de ser cuidat.

És important reconèixer que per cuidar-se un mateix cal una bona gestió del temps que deixi una part lliure disponible per a activitats de lleure, descans, nodriment emocional, aprenentatges, distraccions.

Sobretot els familiars cuidadors han d'evitar sentir-se culpables pel fet de tenir un temps propi durant el qual es dediquin a tot de coses especials que els regenerin i els enforteixin. Que altres persones entrin en contacte amb el qui ha de ser cuidat l'enriqueix i el motiva a aprendre altres maneres de veure el món i la vida; això no és una resta, sinó un regal per a l'altre.

Cal estar atent i tenir clar quins altres aspectes de la vida ens donen vàlua a banda del servei als altres. Valorar-me a mi mateix pel fet de ser qui sóc, pel fet d'existir, em dóna aquest valor, que no s'infla ni es desinfla en funció del que faig o deixi de fer.

La consciència del que fem, del que volem, de qui som, del nostre valor, de l'altre, del seu valor, de la diferència, dels límits, ens permeten decidir en cada moment a favor meu i de l'altre, fent que la balança pugui mantenir-se en equilibri tant si som familiars com professionals.

Compartir amb altres que viuen situacions semblants a les nostres en la cura d'altri ens pot ajudar a adonar-nos dels encerts i els errors. L'altre ens serveix de mirall, d'orientació i punt de referència, i ens ajuda. Podem reflexionar i reconsiderar el que fem i el que seria bo que féssim per cuidar-nos. Altres poden tenir bones estratègies, bones idees, altres maneres de veure i de pensar que ens poden fer créixer i aprendre si les compartim i les intercanviem. No quedar-se sol és primordial per no restar encarcerat i immòbil en l'esforç i la desmesura.

Aprendre a comunicar-se bé, a expressar els sentiments, necessitats, desitjos i aprendre a escoltar els altres farà que la relació d'ajuda i de rebuda pugui esdevenir un equilibri sa. Restar obert i receptiu a les peticions de l'altre i a les que un sent en si mateix permet ser just en l'entrega i en les expectatives envers l'altre.

Desviure's (*des-viure's*) per l'altre suposa no viure per un mateix, i això passa factura i no té sentit. Un cuidador cansat, sense energia, sense il·lusió, no pot donar el que un altre que es recicla, es regenera, s'alimenta d'altres fonts pot posar de nou a disposició del que rep.

Cuida't per cuidar. T

“no” si es preciso y delegar a otros el trabajo que le supera. Aceptar los propios límites y cuidarnos nos humaniza y nos permite relacionarnos con los otros sin falsas expectativas. El exceso en el dar puede enrarecer la relación y generar una deuda impagable para quien recibe, que quizás no puede devolver nada. A quien da demasiado le puede generar sensaciones de rabia que lo aparten de quien necesita ser cuidado.

Es importante reconocer que para cuidarse uno mismo se precisa una buena gestión del tiempo que deje una parte libre disponible para actividades de ocio, descanso, nutrimiento emocional, aprendizajes, distracciones.

Principalmente los familiares cuidadores deben evitar sentirse culpables por el hecho de tener un tiempo propio durante el cual se dediquen a varias cosas especiales que los regeneren y los fortalezcan. El hecho de que otras personas entren en contacto con el que tiene que ser cuidado lo enriquece y lo motiva a aprender otras formas de ver el mundo y la vida; esto no es una resta, sino un regalo para el otro.

Hay que estar atento y tener claro qué otros aspectos de la vida nos dan valía aparte del servicio a los otros. Valorarme a mí mismo por el hecho de ser quien soy, por el hecho de existir, me da este valor, que no se hincha ni se deshincha en función de lo que hago o deje de hacer.

La conciencia de lo que hacemos, de lo que queremos, de quién somos, de nuestro valor, del otro, de su valor, de la diferencia, de los límites, nos permiten decidir en cada momento a favor mío y del otro, haciendo que la balanza pueda mantenerse en equilibrio tanto si somos familiares como profesionales.

Compartir con otros que viven situaciones parecidas a las nuestras en el cuidado de otros nos puede ayudar a darnos cuenta de los aciertos y los errores. El otro nos sirve de espejo, de orientación y punto de referencia, y nos ayuda. Podemos reflexionar y reconsiderar lo que hacemos y lo que sería bueno que hiciéramos para cuidarnos. Otros pueden tener buenas estrategias, buenas ideas, otras formas de ver y de pensar que nos pueden hacer crecer y aprender si las compartimos y las intercambiamos. No quedarse solo es primordial para no quedarse agarrotado e inmóvil en el esfuerzo y la desmedida.

Aprender a comunicarse bien, a expresar los sentimientos, necesidades, deseos y aprender a escuchar a los otros hará que la relación de ayuda y de recepción se pueda convertir en un equilibrio sano. Quedar abierto y receptivo a las peticiones del otro y a las que uno siente en sí mismo permite ser justo en la entrega y en las expectativas hacia el otro.

Desvivirse (*des-vivirse*) por el otro supone no vivir para uno mismo, y esto pasa factura y no tiene sentido. Un cuidador cansado, sin energía, sin ilusión, no puede dar lo que otro que se recicla, se regenera, se alimenta de otras fuentes puede poner de nuevo a disposición de quien recibe.

Cuídate para cuidar. T

Cuidar els que cuiden

Programa de suport familiar

Programa de apoyo familiar

L'àrea de famílies i els programes que desenvolupa

Dincat tenen com a finalitat última donar suport directe i indirecte a aquelles famílies amb un fill amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament (DID), per tal de potenciar els suports adreçats a promoure la seva qualitat de vida familiar en el transcurs del seu cicle vital.

El Servei de Suport Familiar (conegut com a "servei de respir") és un programa que contribueix que les famílies que tenen cura continuada d'un membre amb DID puguin disposar d'un espai de temps per dur a terme activitats de la vida diària, alleugerar les situacions d'estrès tant com sigui possible, així com oferir un suport puntual a determinades necessitats o situacions familiars.

Es presenta en tres tipus de modalitats: estades, personal de suport i dia de respir.

En relació amb la modalitat d'estada, s'atén la persona amb DID durant un període concret de temps, i es du a terme en serveis residencials o altres instal·lacions. El dia de respir és una activitat dirigida a infants de 0 a 6 anys i es realitza dins de les instal·lacions de l'entitat prestadora un dissabte al mes durant unes hores al dia.

El área de familias y los programas que desarrolla Dincat

tienen como finalidad última dar apoyo directo e indirecto a aquellas familias con un hijo con discapacidad intelectual y del desarrollo (DID), con el fin de potenciar el apoyo dirigido a promover su calidad de vida familiar en el transcurso de su ciclo vital.

El Servicio de Apoyo Familiar (conocido como "servicio de respiro") es un programa que contribuye a que las familias que cuidan continuamente a un miembro con DID puedan contar con un espacio de tiempo para llevar a cabo actividades de la vida diaria, aligerar las situaciones de estrés tanto como sea posible, así como ofrecer un apoyo puntual a determinadas necesidades o situaciones familiares.

Se presenta en tres tipos de modalidades: estancias, personal de apoyo y día de respiro.

En relación con la modalidad de estancia, se atiende a la persona con DID durante un periodo concreto de tiempo, y se lleva a cabo en servicios residenciales u otras instalaciones. El día de respiro es una actividad dirigida a niños de 0 a 6 años y se realiza dentro de las instalaciones de la entidad prestamista un sábado al mes durante unas horas al día.

L'objectiu és permetre que les famílies de les persones amb discapacitat puguin disposar d'un cert temps per a elles, alleugerir-les i procurar combatre les situacions d'estrès i cansament.

El objetivo es permitir que las familias de las personas con discapacidad puedan tener cierto tiempo para ellas, descargándolas y combatiendo situaciones de estrés y cansancio.

Usuaris d'Esclat, familiars i famies, junts passant s'ho be a Luz de Gas.

La modalitat de personal de suport són professionals que donen suport i realitzen una cura puntual de la persona amb DID durant unes hores a la setmana al mateix domicili familiar o l'acompanyen al centre on és atesa.

Aquest servei va dirigit a les famílies que tenen un familiar amb DID, independentment de l'edat i de les característiques de la seva discapacitat, tot i que el programa estableix uns criteris d'accés per tal de definir la prioritat de les demandes que mereixen una atenció especial.

Es tracta, doncs, d'un recurs necessari que contribueix a millorar la qualitat de vida de les famílies amb un fill amb DID, per l'especificitat dels professionals i la tranquil·litat que això implica per a aquestes.

En aquest sentit, es fa imprescindible continuar treballant per a la consolidació d'aquest programa buscant noves fonts de finançament i amb la col·laboració d'entitats i professionals com a eix vertebrador. **T**

A la pàgina web de Dincat trobareu un directori amb les entitats prestadores del servei:
www.federacioapps.cat.

La modalidad de personal de apoyo son profesionales que dan apoyo y realizan un cuidado puntual de la persona con DID durante unas horas a la semana en el mismo domicilio familiar o le acompañan al centro donde será atendida.

Este servicio va dirigido a las familias que tienen un familiar con DID, independientemente de su edad y de las características de su discapacidad, aunque el programa establece unos criterios de acceso con el fin de definir la prioridad de las demandas que merecen una especial atención.

Se trata, pues, de un recurso necesario que contribuye a mejorar la calidad de vida de las familias con un hijo con DID, por la especificidad de los profesionales y la tranquilidad que eso implica para ellas.

En este sentido, se hace imprescindible seguir trabajando para la consolidación de este programa buscando nuevas fuentes de financiación y con la colaboración de entidades y profesionales como eje vertebrador. **T**

En la página web de Dincat se puede encontrar un directorio con las entidades prestadoras del servicio:
www.federacioapps.cat.

El perfil dels cuidadors

El perfil de los cuidadores

El perfil del cuidador d'una persona dependent a Espanya és una dona, casada, amb estudis primaris, sense cap ocupació remunerada i filla de l'afectat. Així ho posa de manifest l'estudi 'La cura de les persones. Un repte per al segle XXI', editat per la Fundació La Caixa dins de la seva "Col·lecció d'Estudis Socials", i coordinat per quatre professores de la Universitat Carlos III de Madrid, Constanza Tobío, M. Victoria Gómez, M. Teresa Martín Palomo i M. Silveria Agulló.

El perfil del cuidador de una persona dependiente en España es una mujer, casada, con estudios primarios, sin ningún empleo remunerado e hija del afectado. Así lo pone de manifiesto el estudio 'El cuidado de las personas. Un reto para el siglo XXI', editado por la Fundación La Caixa dentro de su "Colección de Estudios Sociales", y coordinado por cuatro profesoras de la Universidad Carlos III de Madrid, Constanza Tobío, M. Victoria Gómez, M. Teresa Martín Palomo y M. Silveria Agulló.

Foto superior: El perfil majoritari d'un cuidador és el d'una dona.
Foto inferior: Atenció a les persones dependents.
Font: Obra Social La Caixa

L'estudi examina la situació actual i els reptes futurs que presenta la cura de les persones a Espanya. Actualment, 2 milions de persones grans, una tercera part del total d'aquest col·lectiu a Espanya, necessiten altres persones per dur a terme la vida quotidiana. S'estima que la xifra de persones amb discapacitat al país és de 3,8 milions de persones, el 8,5% de la població.

Segons les autores de l'estudi, la incorporació de les dones al món laboral i el gran augment de l'esperança de vida són els dos factors principals que exigeixen un model nou de cura que superi el paper tradicional de la família, i bàsicament de la dona, com a cuidadora. Però per fer-ho cal habilitar infraestructures i serveis de suport professional, que actualment són deficitaris, i aquest és un dels reptes principals que el país ha d'afrontar a curt termini.

Elles continuen cuidant

La família, i sobretot les dones, continuen sent el suport principal de les persones dependents a Espanya (30%), com passa a Grècia o a Itàlia, i en contraposició als Països Baixos o Dinamarca (4%). En aquest sentit, Espanya es caracteritza per l'homogeneïtat en el perfil del cuidador: dona en un 83% dels casos, de 52 anys de mitjana (el 20% té més de 65 anys i gairebé un terç ha fet els 60), casada, amb estudis primaris, sense cap ocupació remun-

El estudio examina la situación actual y los retos futuros que presenta el cuidado de las personas en España. Actualmente, 2 millones de personas mayores, una tercera parte del total de este colectivo en España, necesitan a otras personas para llevar a cabo su vida cotidiana. Se estima que la cifra de personas con discapacidad en el país es de 3,8 millones de personas, el 8,5% de la población.

Según las autoras del estudio, la incorporación de las mujeres en el mundo laboral y el gran aumento de la esperanza de vida son los dos factores principales que exigen un nuevo modelo de cuidado que supere el papel tradicional de la familia, y básicamente de la mujer, como cuidadora. Pero para hacerlo hay que habilitar infraestructuras y servicios de apoyo profesional, que actualmente son deficitarios, y éste es uno de los retos principales que el país tiene que afrontar a corto plazo.

Ellas siguen cuidando

La familia, y sobre todo las mujeres, siguen siendo el apoyo principal de las personas dependientes en España (30%), como sucede en Grecia o Italia, y en contraposición a los Países Bajos o Dinamarca (4%). En este sentido, España se caracteriza por la homogeneidad en el perfil del cuidador: mujer en un 83% de los casos, de 52 años de media (el 20% tiene más de 65 años y casi un tercio ha cumplido los

Diferències per sexe en el temps dedicat a la cura dels fills. Espanya 2003 (en hores i centèsimes)

Diferencias por sexo en el tiempo dedicado al cuidado de los hijos. España 2003 (en horas y centésimas)

homes
hombres

dones
mujeres

Les dues darreres dècades, l'edat mitjana de les dones cuidadores de persones dependents s'ha disparat fins als 55 anys.

Las dos últimas décadas, la edad media de las mujeres cuidadoras de personas dependientes se ha disparado hasta los 55 años.

rada i, en un 40%, filla del dependent. A més, en un 77,2% dels casos es tracta d'un cuidador permanent i en un 17% té, a més, persones dependents, menors o grans, sota la seva responsabilitat, de manera que exerceix de multicuidador (Llibre Blanc de la Dependència, 2005).

Aquest perfil correspon principalment a l'última generació de dones no actives, que actualment representa el recurs principal de què disposen les famílies de les noves generacions treballadores (segons diferents fonts, fins a un 40% dels avis té cura dels néts). No obstant això, aquesta alternativa és només una solució provisional. Tot sembla indicar que les primeres generacions de dones treballadores no reproduiran aquest rol cuidador que avui du a terme l'última generació de mestresses de casa.

En trenta anys la taxa d'activitat de les dones s'ha duplicat i actualment més de la meitat té una feina remunerada, i només una quarta part es dedica en exclusiva a les tasques de la llar. A més, cada vegada més dones amortitzen la vida activa fins a la jubilació. Aquest fet ha provocat que, les dues darreres dècades, el nombre de dones mestresses de casa a temps complet s'hagi reduït gairebé a la meitat (del 43% al 23% de les més grans de 16 anys), i que hagi disminuït el nombre de cuidadors potencials. A més, entre aquestes últimes la mitjana d'edat s'ha disparat i en el 49,3% (INE, 2009) dels casos supera els 55 anys.

No obstant això, malgrat haver-se incorporat al mercat laboral, les dones continuen suportant el pes de les obligacions familiars. El fet que encara tinguin taxes d'activitat inferiors als homes, que continuïn acaparant les excedències per cura de menors (suposen el 95%, INE 2007) i jornades de temps parcial (representen el 80% dels treballadors amb jornada parcial i un 18% del total de dones actives) i que suposen el 94,73% dels casos d'abandonament de la feina per raons familiars, posa de manifest aquesta realitat.

Tot i que els homes cada vegada hi participen més, continuen concentrant la col·laboració en la cura dels menors. I, tot i això, encara representen menys del 5% de les excedències laborals per maternitat/paternitat. No obstant això, tres de cada quatre fan ús del permís de paternitat que els reserva la Llei d'igualtat de gènere.

Quan les dones no disposen del suport de les xarxes familiars, i s'ho poden permetre, l'opció més comuna és contractar una cuidadora. Predominen, en aquest sector, les dones immigrants extracomunitàries, habitualment amb unes condicions salarials i laborals precàries. Com a alternativa, la implantació del sistema nacional de dependència (SND) preveu la creació de 300.000 llocs de feina amb una professionalització adequada.

Carències del model de cura

La consolidació de la cura familiar obeeix a l'escassetat de recursos institucionals. La prestació dels serveis socials adreçats a la gent gran és insuficient i varia segons les comunitats autònomes. Els índexs de cobertura de ser-

60), casada, con estudios primarios, sin ningún empleo remunerado y, en un 40%, hija del dependiente. Además, en un 77,2% de los casos se trata de un cuidador permanente y en un 17% tiene, además, a personas dependientes, menores o mayores, bajo su responsabilidad, de manera que ejerce de multicuidador (Libro Blanco de la Dependencia, 2005).

Este perfil corresponde principalmente a la última generación de mujeres no activas, que actualmente representa el recurso principal con el que cuentan las familias de las nuevas generaciones trabajadoras (según diferentes fuentes, hasta un 40% de los abuelos cuida a sus nietos). No obstante, esta alternativa es solamente una solución provisional. Todo parece indicar que las primeras generaciones de mujeres trabajadoras no reproducirán este rol cuidador que hoy lleva a cabo la última generación de amas de casa.

En treinta años la tasa de actividad de las mujeres se ha duplicado y actualmente más de la mitad tiene un trabajo remunerado, y sólo una cuarta parte se dedica en exclusiva a las tareas del hogar. Además, cada vez más mujeres amortizan su vida activa hasta la jubilación. Este hecho ha provocado que, en las dos últimas décadas, el número de mujeres amas de casa a tiempo completo se haya reducido casi a la mitad (del 43% al 23% de las mayores de 16 años), y que haya disminuido el número de cuidadores potenciales. Además, entre estas últimas la media de edad se ha disparado y en el 49,3% (INE, 2009) de los casos supera los 55 años.

No obstante, a pesar de haberse incorporado al mercado laboral, las mujeres siguen soportando el peso de las obligaciones familiares. El hecho de que todavía tengan tasas de actividad inferiores a los hombres, que sigan acaparando las excedencias por cuidado de menores (suponen el 95%, INE 2007) y jornadas de tiempo parcial (representan el 80% de los trabajadores con jornada parcial y un 18% del total de mujeres activas) y que suponen el 94,73% de los casos de abandono del trabajo por razones familiares, pone de manifiesto esta realidad.

Aunque los hombres cada vez participan más, siguen concentrando la colaboración en el cuidado de los menores. Y, sin embargo, todavía representan menos del 5% de las excedencias laborales por maternidad/paternidad. No obstante, tres de cada cuatro hace uso del permiso de paternidad que les reserva la Ley de Igualdad de Género.

Cuando las mujeres no cuentan con el apoyo de las redes familiares, y se lo pueden permitir, la opción más común es contratar a una cuidadora. Predominan, en este sector, las mujeres inmigrantes extracomunitarias, habitualmente con unas condiciones salariales y laborales precarias. Como alternativa, la implantación del sistema nacional de dependencia (SND) prevé la creación de 300.000 puestos de trabajo con una profesionalización adecuada.

Carencias del modelo de cuidado

La consolidación del cuidado familiar obedece a la escasez

Les persones dependents necessiten atenció, però també els seus cuidadors.
Font: Otre Social La Caixa

veis d'atenció a domicili o residències no arriben al 5%, i als centres de dia amb prou feines se situen en el 0,8%. A més, cal afegir a la manca de recursos per a l'atenció la tendència tradicional a la cura familiar. Tot això provoca que els ajuts econòmics previstos en la Llei de dependència per a les famílies, que havien de ser una excepció en cas que la xarxa de serveis públics no ho inclogués tot, suposin actualment el 51% de les prestacions.

Aquest fet alerta de la perpetuació del paper de la família i de la dona com a cuidadora en detriment de l'atenció professional. D'altra banda, pel que fa a la cura de menors, la cobertura de l'atenció a la primera infància a Espanya és deficitària i menor que en els països del nostre entorn. Únicament un 26,2% d'infants d'entre 0 i 2 anys està escolaritzat, xifra que contrasta amb el compromís europeu acordat en la Declaració de Barcelona d'arribar al 33% l'any 2010. S'estima que, en total, en el conjunt del país hi ha un dèficit de 400.000 places en llars d'infants i centres escolars per a la seva atenció. A més, hi ha una coordinació força minsa entre els horaris laborals i els escolars, derivada de la inadaptació de les institucions públiques a la incorporació generalitzada de les dones al treball remunerat.

de recursos institucionals. La prestació de los servicios sociales dirigidos a la gente mayor es insuficiente y varía según las comunidades autónomas. Los índices de cobertura de servicios de atención a domicilio o residencias no llegan al 5%, y en los centros de día a duras penas se sitúan en el 0,8%. Además, hay que añadir a la falta de recursos para la atención la tendencia tradicional al cuidado familiar. Todo ello provoca que las ayudas económicas previstas en la Ley de Dependencia para las Familias, que tenían que ser una excepción en caso de que la red de servicios públicos no lo incluyera todo, supongan actualmente el 51% de las prestaciones.

Este hecho alerta de la perpetuación del papel de la familia y de la mujer como cuidadora en detrimento de la atención profesional. Por otra parte, con respecto al cuidado de menores, la cobertura de la atención a la primera infancia en España es deficitaria y menor que en los países de nuestro entorno. Únicamente un 26,2% de niños de entre 0 y 2 años está escolarizado, cifra que contrasta con el compromiso europeo acordado en la Declaración de Barcelona de llegar al 33% en el año 2010. Se estima que, en total, en el conjunto del país hay un dèficit de 400.000 plazas en guarderías y centros escolares para su atención. Además, hay una coordinación bastante escasa entre los horarios

La conclusió d'aquesta panoràmica, segons les autores de l'estudi, és que la cura familiar tradicional és cada vegada més insostenible, sobretot a causa de la incorporació de la dona al mercat laboral, de la disminució de les mestresses de casa, de l'augment de l'envelliment poblacional i de l'edat cada vegada més avançada dels cuidadors. Actualment, el 85% dels cuidadors té conseqüències negatives (síndrome del cuidador cremat), entre les quals destaquen els problemes de salut física i psíquica i l'alteració de la vida social i laboral.

Discapacitat i dependència

Segons les dades de l'Enquesta de Discapacitat de 2008, a Espanya hi ha més de 2,3 milions de dones i 1,5 milions d'homes que afirmen que tenen una discapacitat. D'aquesta manera, el total de persones discapacitades residents en llars espanyoles arriba als 3,8 milions (8,5% de la població), 608.000 de les quals viuen soles. Del total del col·lectiu, més de dos milions de persones reben assistència, supervisió o cures personals i gairebé un milió i mig, ajuts tècnics. No obstant això, més d'un milió de persones amb discapacitat afirma que no rep cap mena

La prestació dels serveis socials adreçats a gent gran dependent és insuficient. Els índexs de cobertura de serveis d'atenció a domicili o residències no arriben al 5%, i en els centres de dia se situen en el 0,8%.

d'ajut per fer les activitats per a les quals té una limitació funcional. L'edat mitjana de les dones amb discapacitat és de 67,6 anys, i la dels homes, de 59,4 anys.

Envelliment poblacional

Els factors clau de l'envelliment creixent de la població espanyola són les baixes taxes de natalitat i mortalitat, i l'augment de l'esperança de vida, que en el cas de les dones és la més alta d'Europa i de les primeres al món: 84 anys (6 més que la dels homes). Actualment, el 18% de la població del país, 7 milions de persones, supera els 65 anys, i segons l'INE, l'any 2050 superarà el 30%.

L'envelliment de la població augmentarà previsiblement les necessitats de cura. Actualment, un terç de la gent gran (30,3%) –2 milions en total– necessita ajuda per dur a terme la vida diària, segons l'Enquesta de Discapacitat de 2008 (Portal de Gent Gran), i suposen el 79,9% (630.400 sobre 788.288) de les sol·licituds de valoració oficial com a dependent, segons l'Imsero. En aquest sentit, les dones suposen un 63,1% de les peticions.

El 70% de la gent gran restant presenta, majoritàriament, l'anomenat "envelliment actiu", com a màxim fins als 80 anys, i en gran mesura destina el temps i l'esforç, sobretot

laborales y los escolares, derivada de la inadaptación de las instituciones públicas a la incorporación generalizada de las mujeres al trabajo remunerado.

La conclusión de esta panoràmica, según las autoras del estudio, es que el cuidado familiar tradicional es cada vez más insostenible, principalmente a causa de la incorporación de la mujer al mercado laboral, de la disminución de las amas de casa, del aumento del envejecimiento poblacional y de la edad cada vez más avanzada de los cuidadores. Actualmente, el 85% de los cuidadores tiene consecuencias negativas (síndrome del cuidador quemado), entre las que destacan los problemas de salud física y psíquica y la alteración de la vida social y laboral.

Discapacidad y dependencia

Según los datos de la Encuesta de Discapacidad de 2008, en España hay más de 2,3 millones de mujeres y 1,5 millones de hombres que afirman que tienen una discapacidad. Así pues, el total de personas discapacitadas residentes en hogares españoles llega a los 3,8 millones (8,5% de la población), 608.000 de las cuales viven solas. Del total del

La prestación de los servicios sociales direccionados a gente mayor dependiente es insuficiente. Los índices de cobertura de servicios de atención a domicilio o residencias no llegan al 5%, y en los centros de día se sitúan en el 0,8%.

colectivo, más de dos millones de personas reciben asistencia, supervisión o cuidados personales y casi un millón y medio, ayudas técnicas. No obstante, más de un millón de personas con discapacidad afirma que no recibe ningún tipo de ayuda para hacer las actividades para las que tiene una limitación funcional. La edad media de las mujeres con discapacidad es de 67,6 años, y la de los hombres, de 59,4 años.

Envejecimiento poblacional

Los factores clave del envejecimiento creciente de la población española son las bajas tasas de natalidad y mortalidad, y el aumento de la esperanza de vida, que en el caso de las mujeres es la más alta de Europa y de las primeras en el mundo: 84 años (6 más que la de los hombres). Actualmente, el 18% de la población del país, 7 millones de personas, supera los 65 años, y según el INE, en el año 2050 superará el 30%.

El envejecimiento de la población aumentará previsiblemente las necesidades de cuidado. Actualmente, un tercio de la gente mayor (30,3%) –2 millones en total– necesita ayuda para llevar a cabo su vida diaria, según la Encuesta de Discapacidad de 2008 (Portal de Gente Mayor), y suponen el 79,9% (630.400 sobre 788.288) de las solicitudes

les dones, a tenir cura dels dependents de la família, en el paper de filles, mullers, mares o àvies.

El repte del segle XXI

En conclusió, l'estudi posa de manifest el lent desenvolupament de l'aplicació de polítiques que permetin passar d'un model de cura tradicional, centrat en la família i en què el pes de la cura recau en les dones, a un model nou, en el qual l'Estat assumeixi un paper important en la provisió de cures, desenvolupades per agents professionals.

El context d'incorporació generalitzada de les dones a l'activitat laboral, l'envelliment poblacional, la dependència creixent i l'orientació cap a la família igualitària urgeix l'adopció de mesures envers un model nou en què la cura aparegui com un dret social nou sota el guiatge de polítiques com la Llei de dependència i la Llei per a la igualtat de gènere.

de valoración oficial como dependiente, según el Imserso. En este sentido, las mujeres suponen un 63,1% de las peticiones.

El 70% de la gente mayor quedando presenta, mayoritariamente, el llamado "envejecimiento activo", como máximo hasta los 80 años, y en gran medida destina el tiempo y el esfuerzo, sobre todo las mujeres, a cuidar de los dependientes de la familia, en el papel de hijas, mujeres, madres o abuelas.

El reto del siglo XXI

En conclusión, el estudio pone de manifiesto el lento desarrollo de la aplicación de políticas que permitan pasar de un modelo de cuidado tradicional, centrado en la familia y en el que el peso del cuidado recae en las mujeres, a un nuevo modelo, en el que el Estado asuma un papel importante en la provisión de cuidados, desarrollados por agentes profesionales.

'Un cuidador. Dues vides'

L'Obra Social de la Fundació La Caixa té un programa d'atenció a cuidadors de familiars de persones en situació de dependència. Un programa que sorgeix després de diagnosticar que sovint les persones que tenen a càrrec seu un familiar en situació de dependència s'exposen a un gran desgast físic i psicològic, i descuren la pròpia salut.

Per tot això, ha editat una sèrie de materials. Es tracta del llibre *Un cuidador. Dues vides*, una guia de consulta en dos volums i un DVD que inclouen consells i recomanacions per al procés d'atenció al familiar dependent.

Les guies han estat elaborades per diferents autors i analitzen i informen sobre quatre blocs temàtics bàsics: el cuidador, la persona cuidada, l'entorn i la informació, i els recursos de les comunitats al voltant de la dependència. El DVD complementa aquesta informació amb testimonis, consells i tècniques per facilitar la cura. Aquest material es pot sol·licitar de manera gratuïta a través del telèfon 900 22 00 00.

Tanmateix, la Fundació també organitza tallers en grup. Es tracta de quatre sessions de dues hores i mitja de durada, en què es repassen aspectes com el suport físic, l'impacte emocional, l'entorn social i familiar, la comunicació i les alteracions de conducta. **T**

La Obra Social de la Fundación La Caixa tiene un programa de atención a cuidadores de familiares de personas en situación de dependencia. Un programa que surge después de diagnosticar que a menudo las personas que tienen a su cargo a un familiar en situación de dependencia se exponen a un gran desgaste físico y psicológico, y descuidan su propia salud.

Por todo ello, ha editado una serie de materiales. Se trata del libro *Un cuidador. Dues vides*, una guía de consulta en dos volúmenes y un DVD que incluyen consejos y recomendaciones para el proceso de atención al familiar dependiente.

Las guías han sido elaboradas por diferentes autores y analizan e informan sobre cuatro bloques temáticos básicos: el cuidador, la persona cuidada, el entorno y la información, y los recursos de las comunidades en torno a la dependencia. El DVD complementa esta información con testimonios, consejos y técnicas para facilitar el cuidado. Este material se puede solicitar de forma gratuita a través del teléfono 900 22 00 00.

Sin embargo, la Fundación también organiza talleres en grupo. Se trata de cuatro sesiones de dos horas y media de duración, en las que se repasan aspectos como el apoyo físico, el impacto emocional, el entorno social y familiar, la comunicación y las alteraciones de conducta. **T**

Fotos:
Font: Obra Social Fundació La Caixa

El traspàs d'un sistema a l'altre no s'està duent a terme amb tots els recursos necessaris. Factors com el finançament i la sostenibilitat econòmica del sistema nacional de dependència; la distribució desigual de recursos entre els diferents territoris; la manca de coordinació en les polítiques socials de les diferents comunitats; l'absència d'una xarxa de serveis articulada; les dificultats de conciliació laboral i familiar, i la inèrcia de la cura a la llar, dificulten la consolidació d'aquest model nou. Tractar aquestes carencies és imprescindible i suposa un dels reptes principals per al segle XXI. T

El contexto de incorporación generalizada de las mujeres en la actividad laboral, el envejecimiento poblacional, la dependencia creciente y la orientación hacia la familia igualitaria urge la adopción de medidas hacia un modelo nuevo en que el cuidado aparezca como un derecho social nuevo de la mano de políticas como la Ley de Dependencia y la Ley para la Igualdad de Género.

El traspaso de un sistema al otro no se está llevando a cabo con todos los recursos necesarios. Factores como la financiación y la sostenibilidad económica del sistema nacional de dependencia; la distribución desigual de recursos entre los diferentes territorios; la falta de coordinación en las políticas sociales de las diferentes comunidades; la ausencia de una red de servicios articulada; las dificultades de conciliación laboral y familiar, y la inercia del cuidado en el hogar, dificultan la consolidación de este nuevo modelo. Tratar estas carencias es imprescindible y supone uno de los retos principales para el siglo XXI. T

Les organitzacions catalanes de discapacitat intel·lectual s'integren en un grup

Las organizaciones catalanas de discapacidad intelectual se integran en un grupo

L'aprovació en assemblea, el 28 d'abril passat, dels estatuts del nou grup Dincat ha suposat la unió de 310 entitats, que atenen 30.400 catalans amb discapacitat intel·lectual. Aquesta integració –que a efectes jurídics serà efectiva el proper 1 de juliol– arriba després de més d'un any de feina de les tres organitzacions que ara s'integren: APPS-Federació Catalana Pro Persones amb Discapacitat Intel·lectual, la Coordinadora de Tallers i l'Associació Empresarial d'Economia Social APPS, totes tres amb una llarga experiència en la defensa i l'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual.

Paral·lelament a la integració de les tres entitats, s'ha constituït una federació d'associacions de mares i pares d'alumnes amb discapacitat intel·lectual, que també formarà part de Dincat. Aquesta nova federació té com a objectiu representar els interessos d'aquest col·lectiu d'alumnes i de les seves famílies, tant dels que estudien en escoles d'educació especial com dels que ho fan a l'escola ordinària.

Parlar amb una única veu

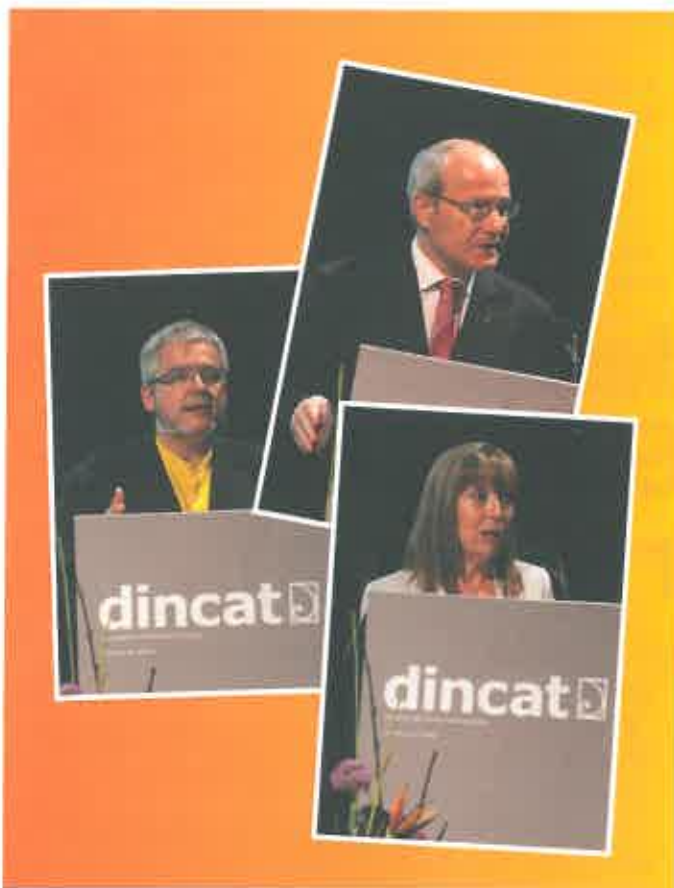
Els presidents de les tres associacions que s'han unit per crear Dincat (Josep Gomis, de Federació APPS; Efrèn Carbonell, de Coordinadora de Tallers, i Lola de la Fuente, de l'Associació Empresarial APPS) van destacar la importància d'aquest acord en un sector tradicionalment atomitzat, ja que la majoria d'entitats les van crear, arreu de Catalunya, grups de pares que s'organitzaven per cobrir

La aprobación en asamblea, el 28 de abril pasado, de los estatutos del nuevo grupo Dincat ha supuesto la unión de 310 entidades, que atienden 30.400 catalanes con discapacidad intelectual. Esta integración –que a efectos jurídicos será efectiva el próximo 1 de julio– llega después de más de un año de trabajo de las tres organizaciones que ahora se integran: APPS-Federación Catalana Pro Personas con Discapacidad Intelectual, la Coordinadora de Talleres y la Asociación Empresarial de Economía Social APPS, las tres con una larga experiencia en la defensa y la atención a las personas con discapacidad intelectual.

Paralelamente a la integración de las tres entidades, se ha constituido una federación de asociaciones de madres y padres de alumnos con discapacidad intelectual, que también formará parte de Dincat. Esta nueva federación tiene como objetivo representar los intereses de este colectivo de alumnos y de sus familias, tanto de los que estudian en escuelas de educación especial como de los que lo hacen en la escuela ordinaria.

Hablar con una única voz

Los presidentes de las tres asociaciones que se han unido para crear Dincat (Josep Gomis, de Federación APPS; Efrèn Carbonell, de Coordinadora de Talleres, y Lola de la Fuente, de la Asociación Empresarial APPS) destacaron la importancia de este acuerdo en un sector tradicionalmente atomizado, puesto que la mayoría de entidades las crearon, por toda Cataluña, grupos de padres que se

De dalt a baix: intervenció del president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla. El conductor de l'acte, l'escriptor i periodista Murius Serra. La presidenta de l'Associació Empresarial APPS, Lola de la Fuente. Font: Dincat.

les necessitats dels seus fills amb discapacitat. En paraules d'Efrèn Carbonell, "les persones a les quals representem es mereixen aquesta entesa, aquesta major força que tindrà el sector en esdevenir una única veu".

Els documents aprovats per les assemblees recullen la voluntat que ha guiat aquest procés d'integració: dotar de més visibilitat i capacitat d'influència (per a una millor defensa dels drets de les persones) el sector de la discapacitat intel·lectual i, alhora, millorar el servei que Dincat donarà a les 310 entitats associades al grup, mitjançant el treball en xarxa i un millor aprofitament dels recursos. Les 310 associacions són entitats socials sense ànim de lucre, que representen i ofereixen serveis a les persones amb discapacitat intel·lectual en àmbits com l'habitatge, l'atenció diürna, el treball, l'educació, l'atenció precoç, la tutela, el lleure i l'associacionisme.

El 20 de maig, presentació pública de Dincat

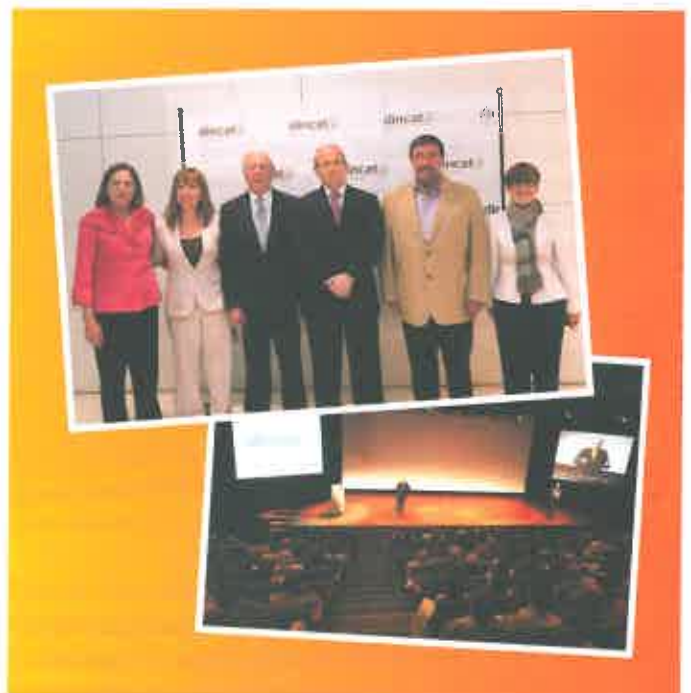
Dincat vol fer conèixer a la societat catalana la nova etapa que s'obre després de la integració de les tres entitats i la creació del grup. Per fer-ho, va celebrar un acte públic de presentació el 20 de maig passat a l'auditori de CaixaForum, que va ser presidit pel president de la Generalitat, José Montilla. Amb motiu de la constitució de Dincat, s'ha creat el web www.dincat.cat, en què trobareu més informació sobre la història de les entitats que han acordat aquesta creació, sobre les característiques del nou grup i sobre l'acte del 20 de maig. T

organitzaban para cubrir las necesidades de sus hijos con discapacidad. En palabras de Efrèn Carbonell, "las personas a quienes representamos se merecen este consenso, esta mayor fuerza que tendrá el sector al convertirse en una única voz".

Los documentos aprobados por las asambleas recogían la voluntad que ha guiado este proceso de integración: dotar de más visibilidad y capacidad de influencia (para una mejor defensa de los derechos de las personas) al sector de la discapacidad intelectual y, al mismo tiempo, mejorar el servicio que Dincat dará a las 310 entidades asociadas al grupo, mediante el trabajo en red y un mejor aprovechamiento de los recursos. Las 310 asociaciones son entidades sociales sin ánimo de lucro, que representan y ofrecen servicios a las personas con discapacidad intelectual en ámbitos como la vivienda, la atención diurna, el trabajo, la educación, la atención precoz, la tutela, el ocio y el asociacionismo.

El 20 de mayo, presentación pública de Dincat

Dincat quiere dar a conocer a la sociedad catalana la nueva etapa que se abre después de la integración de las tres entidades y la creación del grupo. Para ello, celebró un acto público de presentación el 20 de mayo pasado en el auditorio de CaixaForum, que fue presidido por el presidente de la Generalitat, José Montilla. Con motivo de la constitución de Dincat, se ha creado la web www.dincat.cat, en la que se encontrará más información sobre la historia de las entidades que han acordado esta creación, sobre las características del nuevo grupo y sobre el acto del 20 de mayo. T

D'esquerra a dreta: la consellera d'Acció Social i Ciutadania, Carme Capdevila; la presidenta de l'Associació Empresarial APPS, Lola de la Fuente; el president de la Federació APPS, Josep Gomis; el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, José Montilla; el president de la Coordinadora de Tallers, Efrèn Carbonell; i la consellera de Treball, Mari Serra.

Font: Dincat

En cadira de rodes per la Ruta del Carrilet: de Sant Feliu de Pallerols a Amer (Girona)

En silla de ruedas por la Ruta del Carrilet: de Sant Feliu de Pallerols a Amer (Girona)

Aquest recorregut lineal correspon a un tram de la via verda del carrilet de Girona a Olot, trajecte que antigament feia el ferrocarril, que portava passatgers entre aquestes poblacions. Conseqüentment, el terreny no pot tenir unes costes gaire pronunciades, cosa que el fa per ser recorregut en cadira de rodes.

L'itinerari comença i acaba a les antigues estacions de tren de Sant Feliu de Pallerols, actualment oficina de turisme, i d'Amer, respectivament, i comprèn en total 13,32

Este recorrido lineal corresponde a un tramo de la vía verde del ferrocarril de Girona a Olot, trayecto que antiguamente realizaba el ferrocarril, que llevaba pasajeros entre estas poblaciones. Consecuentemente, el terreno no puede tener costas demasiado pronunciadas, lo que le permite que se pueda recorrer en silla de ruedas.

El itinerario empieza y finaliza en las antiguas estancias de tren de Sant Feliu de Pallerols, actualmente oficina de turismo, y de Amer, respectivamente, y comprende en

km de baixada, amb un pendent d'entre l'1% i el 3%. La durada aproximada del recorregut és d'unes tres hores, que transcorren per les comarques de la Garrotxa i la Selva, ambdues a la província de Girona.

Es passa per diversos ponts ben condicionats i es discorre entre un esplèndid paisatge boscos. El primer tram de la ruta és el més accidentat, amb pedres de dimensions petites al mig i alguns reguerots formats a conseqüència de les pluges. Majoritàriament assolat, passa per la vall d'Hostoles, seguint el curs del riu Brugent, afluent del Ter, fins a arribar a les Planes d'Hostoles. Des d'aquest punt fins a Amer el recorregut canvia de vessant i passa per llocs més ombrívols i humits, entre boscos de faigs, roures, bedolls i castanyers. El ferm és molt més còmode, sense tantes pedres ni reguerots.

A Sant Feliu de Pallerols es pot visitar el nucli antic, l'església parroquial i el pont medieval de Sant Sebastià. A Amer, la plaça de la Vila, característica pels seus porxos, tots desiguals, el nucli antic, el monestir benedictí de Santa Maria, la torre de Sant Climent o de Roca-salva (als afores), ambdós romànics, i la font Picant (a tocar del veïnat del Colomer), característica per la seva aigua mineral natural carbònica.

Informació tècnica

Recorregut: el paviment és de sorra compactada, la qual cosa significa que en èpoques de pluja és possible que es formin reguerots en algun tram. També hi ha pedres de petites dimensions enmig del traçat, la qual cosa fa menys còmode el passeig. L'amplada mitjana de la pista és de 2 metres, suficients perquè hi passin dues cadires en paral·lel. En tot moment es té una bona visió cap endavant, de manera que s'eviten possibles xocs amb altres usuaris per manca de visibilitat. Als quilòmetres 1,21 i 1,60 es creuen dues reixes per barrar el pas al bestiar: hi ha habilitat un pas per a usuaris que vagin en cadira de rodes. Quan s'arriba a les Planes d'Hostoles (quilòmetre 5,40) el recorregut passa per dins del poble i travessa la carretera C-63, força transitada. Al quilòmetre 5,52 es creua un pont curt, però estret, més o menys d'un metre d'amplada entre barana i barana. Des d'aquest punt fins al final l'estat del paviment és una mica millor, però hi continua havent reguerots i pedres.

Senyalització: tots els encreuaments estan degudament senyalitzats, així com els túnels que, en ser curts, no requereixen cap il·luminació addicional. La senyalització quilomètrica correspon al tram de Girona a Olot, per tant, no coincidirà amb el quilometratge de la ruta. El tram urbà està completament senyalitzat amb marques de via verda pintades al terra fins que s'arriba una altra vegada a la pista.

Pendents i desnivells: el recorregut té un pendent mitjà lleugerament descendent d'entre l'1% i el 3%. El desnivell acumulat en descens és de 286 metres. Se surt des de Sant Feliu de Pallerols, a 494 metres d'altitud, i s'arriba a Amer, a 208 metres.

total 13,32 km de bajada, con una pendiente de entre el 1% y el 3%. La duración aproximada del recorrido es de unas tres horas, que transcurren por las comarcas de la Garrotxa y la Selva, ambas en la provincia de Girona.

Se pasa por varios puentes bien acondicionados y se discurre entre un espléndido paisaje boscoso. El primer tramo de la ruta es el más accidentado, con piedras de dimensiones pequeñas en el medio y algunas regueras formadas a consecuencia de las lluvias. Mayoritariamente soleado, pasa por el valle de Hostoles, siguiendo el curso del río Brugent, afluente del Ter, hasta llegar a Les Planes d'Hostoles. Desde este punto hasta Amer el recorrido cambia de vertiente y pasa por lugares más sombríos y húmedos, entre bosques de hayas, robles, abedules y castaños. El firme es mucho más cómodo, sin tantas piedras ni regueras.

En Sant Feliu de Pallerols se puede visitar el casco antiguo, la iglesia parroquial y el puente medieval de Sant Sebastià. En Amer, la plaza de la Vila, caracterizada por sus pórticos, todos desiguales, el casco antiguo, el monasterio benedictino de Santa Maria, la torre de Sant Climent o de Roca-salva (en las afueras), ambos románicos, y la Font Picant (junto al vecindario de El Colomer), característica por su agua mineral natural carbónica.

Información técnica

Recorrido: el pavimento es de arena compactada, lo cual significa que en épocas de lluvia es posible que se formen regueras en algún tramo. También hay piedras de pequeñas dimensiones en medio del trazado, lo cual hace menos cómodo el paseo. La anchura media de la pista es de 2 metros, suficientes para que pasen dos sillas en paralelo. En todo momento se tiene una buena visión frontal, de manera que se evitan posibles choques con otros usuarios por falta de visibilidad. En los kilómetros 1,21 y 1,60 se cruzan dos rejas para cerrar el paso al ganado: se ha habilitado un paso para usuarios que van en silla de ruedas. Cuando se llega a Les Planes d'Hostoles (kilómetro 5,40) el recorrido pasa por dentro del pueblo y cruza la carretera C-63, bastante transitada. En el kilómetro 5,52 se cruza un puente corto, pero estrecho, más o menos de un metro de anchura entre barandilla y barandilla. Desde este punto hasta el final el estado del pavimento es un poco mejor, pero sigue habiendo regueras y piedras.

Señalización: todos los cruces están debidamente señalizados, así como los túneles que, al ser cortos, no requieren ninguna iluminación adicional. La señalización kilométrica corresponde al tramo de Girona a Olot, por lo tanto, no coincidirá con el kilometraje de la ruta. El tramo urbano está completamente señalizado con marcas de vía verde pintadas en el suelo hasta que se llega otra vez a la pista.

Pendientes y desniveles: el recorrido tiene una pendiente media ligeramente descendente de entre el 1% y el 3%. El desnivel acumulado en descenso es de 286 metros. Se sale desde Sant Feliu de Pallerols, a 494 metros de altitud, y se llega a Amer, a 208 metros.

Consells

- Aquest recorregut es pot realitzar tant en cadira manual com elèctrica. En les cadires elèctriques cal tenir les bateries de la cadira ben carregades. En ambdós casos és interessant portar un joc d'eines per a punxades i reparacions.

- És important portar protecció solar i aigua, ja que no hi ha cap font durant el recorregut.

- És convenient portar roba adequada per a cada època per no passar fred o calor. A la tardor i l'hivern, la part ombrívola resulta freda i humida fins i tot en dies assolats.

- En alguns dels trams ombrívols i humits, en els dies més freds de l'any és possible que es formi una capa de glaç al paviment (a l'oficina de turisme de Sant Feliu de Pallerols ens en poden informar).

- Per a usuaris de cadires de propulsió manual és interessant dur guants.

- Hi ha un servei de transport de bicicletes i bicicletes adaptades.

- És interessant llogar les bicicletes adaptades (empresa Bicicarril.com, a Amer; les dades es poden consultar a l'apartat d'adreces i telèfons). A la mateixa empresa se'ns pot informar de quantes bicicletes disposen. N'hi ha del tipus *handbike* (tracció manual), per a persones amb problemes motrius d'extremitats inferiors, i d'altres per a discapacitats psíquics, aptes també per a infants i manejables tant per a qui condueix com per a una persona addicional que se situï al darrere de la bicicleta. Per usar les bicicletes de tracció manual, s'ha de tenir suficient força als braços i un bon control del tronc, ja que les marxes són una mica llargues i costa una mica autopropulsar-se.

Consejos

- Este recorrido se puede realizar tanto en silla manual como eléctrica. En las sillas eléctricas hay que tener las baterías de la silla bien cargadas. En ambos casos es interesante llevar un juego de herramientas para pinchazos y reparaciones.

- Es importante llevar protección solar y agua, ya que no hay ninguna fuente durante el recorrido.

- Es conveniente llevar ropa adecuada para cada época para no pasar frío o calor. En otoño e invierno la parte sombría resulta fría y húmeda incluso en días soleados.

- En algunos de los tramos sombríos y húmedos, en los días más fríos del año es posible que se forme una capa de hielo en el pavimento (en la oficina de turismo de Sant Feliu de Pallerols nos pueden informar).

- Para usuarios de sillas de propulsión manual es interesante llevar guantes.

- Hay un servicio de transporte de bicicletas y bicicletas adaptadas.

- Es interesante alquilar las bicicletas adaptadas (empresa Bicicarril.com, en Amer; los datos se pueden consultar en el apartado de direcciones y teléfonos). En la misma empresa se nos puede informar de cuántas bicicletas disponen. Hay del tipo *handbike* (tracción manual), para personas con problemas motrices de extremidades inferiores, y otras para discapacidades psíquicas, aptas también para niños y manejables tanto para quien conduce como para una persona adicional que se sitúe detrás de la bicicleta. Para usar las bicicletas de tracción manual, se debe tener suficiente fuerza en los brazos y un buen control del tronco, ya que las marchas son un poco largas y cuesta un poco autopropulsarse.

Locals adaptats a l'entorn de la ruta

A prop de les poblacions per on passa el recorregut no hi ha cap allotjament accessible d'acord amb la normativa.

Lavabos públics adaptats: Oficina de Turisme de Sant Feliu de Pallerols, reconstruïda recentment (inici de la ruta).

Per a més informació

Associació de Turisme de la Selva, Comarca de l'Aigua
Pg. de Sant Salvador, 25-27
17430, Santa Coloma de Farners
Tel. 972 842 161
Adreça electrònica: info@laselvaturisme.cat
URL: www.laselvaturisme.com

Oficina de Turisme d'Olot
C/ Hospici, 8, baixos
17800, Olot
Tel. 972 26 01 41
Adreça electrònica: turisme@olot.cat
URL: www.turismeolot.cat

Bicicarril.com (lloguer de bicicletes adaptades)
Ctra. C-63, km 46
17170, Amer
Tel. 972 43 00 13 620 547 323
Fax: 972 43 00 13
Adreça electrònica: bicicarril@bicicarril.com
URL: www.bicicarril.com

Turisme Garrotxa
Av. Onze de Setembre, 22, 2a pl.
17800, Olot
Tel. 902 11 93 37
Adreça electrònica: info@turismegarrotxa.com
URL: www.turismegarrotxa.com

Consorci de les Vies Verdes de Girona
Pujada de Sant Martí, 4-5
17004, Girona
Tel. 972 18 51 99
Fax: 972 20 80 88
Adreça electrònica: info@viesverdes.org
URL: www.viesverdes.org

Oficina de Turisme de Sant Feliu de Pallerols
Ctra. d'Olot, 43 (antiga estació)
17174, Sant Feliu de Pallerols
Tel. 972 44 44 74

Font: Palau Robert, Generalitat de Catalunya

Locales adaptados en torno a la ruta

Cerca de las poblaciones por donde pasa el recorrido no hay ningún alojamiento accesible de acuerdo con la normativa.

Lavabos públicos adaptados: Oficina de Turismo de Sant Feliu de Pallerols, reconstruïda recientemente (inicio de la ruta).

Para más información

Asociación de Turismo de la Selva, Comarca del Agua
Paseo de Sant Salvador, 25-27
17430, Santa Coloma de Farners
Tfno. 972 842 161
Dirección electrónica: info@laselvaturisme.cat
URL: www.laselvaturisme.com

Oficina de Turismo de Olot
C/ Hospici, 8, bajos
17800, Olot
Tfno. 972 26 01 41
Dirección electrónica: turisme@olot.cat
URL: www.turismeolot.cat

Bicicarril.com (alquiler de bicicletas adaptadas)
Ctra. C-63, km 46
17170, Amer
Tfno. 972 43 00 13 620 547 323
Fax: 972 43 00 13
Dirección electrónica: bicicarril@bicicarril.com
URL: www.bicicarril.com

Turismo Garrotxa
Avda. Onze de Setembre, 22, 2ª pl.
17800, Olot
Tfno. 902 11 93 37
Dirección electrónica: info@turismegarrotxa.com
URL: www.turismegarrotxa.com

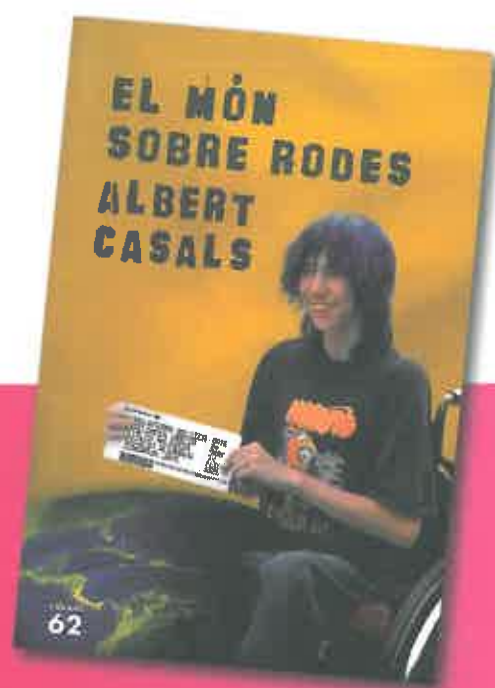
Consorcio de las Vías Verdes de Girona
Pujada de Sant Martí, 4-5
17004, Girona
Tfno. 972 18 51 99
Fax: 972 20 80 88
Dirección electrónica: info@viesverdes.org
URL: www.viesverdes.org

Oficina de Turismo de Sant Feliu de Pallerols
Ctra. de Olot, 43 (antigua estación)
17174, Sant Feliu de Pallerols
Tfno. 972 44 44 74
Dirección electrónica: sfp@ddgi.cat
URL: www.ddgi.cat/sfp

Fuente: Palau Robert, Generalitat de Catalunya

Albert Casals, 'El món sobre rodes'

Edicions 62

Una història de superació. Amb aquestes quatre paraules podem resumir l'experiència que Albert Casals explica al llarg de les pàgines de 'El món sobre rodes', editat per Columna.

Una historia de superación. Con estas cuatro palabras podemos resumir la experiencia que Albert Casals explica a lo largo de las páginas de 'El món sobre rodes', editado por Columna.

www.elmonsobrerodes.cat

L'Albert va néixer al juliol de 1990 a la matinada. Als 5 anys va contraure leucèmia que el va deixar als vuit anys en cadira de rodes. Malgrat això, l'Albert des de petit té una passió, viatjar, i el fet que vagi amb una cadira de rodes no és cap límit per complir el seu somni.

Als catorze anys, els seus pares li organitzen un viatge a Brusel·les. Marxa amb el seu pare, per aprendre a viatjar i algunes nocions bàsiques de la supervivència. L'experiència fou tan exitosa que l'any següent va començar

Albert nació en julio de 1990 por la madrugada. Cuando tenía 5 años contrajo leucemia, que lo dejó a los 8 años en una silla de ruedas. A pesar de ello, Albert desde pequeño tiene una pasión, viajar, y el hecho de que vaya en silla de ruedas no ha sido ningún límite para cumplir su sueño.

A los catorce años, los padres le organizan un viaje a Bruselas. Se va con el padre, para aprender a viajar y algunas nociones básicas de la supervivencia. La experiencia fue tan exitosa que al año siguiente empezó a viajar solo. Y así,

a viatjar sol. I així, als 18 anys, ja havia recorregut mig món: França, Alemanya, Bèlgica, Països Baixos, Dinamarca, Grècia, Gran Bretanya, Itàlia, Bòsnia-Herzegovina, Hongria, Romania, Tailàndia, Malàisia, Singapur i el Japó.

En el llibre, escrit quan tenia 18 anys, explica al lector totes les seves experiències, i també la seva manera de viatjar. “No només vaig pel meu compte, sinó que pràcticament tampoc porto diners: només gasto uns tres euros diaris, que és tot el que em cal per menjar”, explica l'Albert, un noi inconformista, lluitador i amb un clar afany per superar les adversitats i ser feliç.

Aventurer excepcional, diu que en realitat, és com si no viatgés sol. “A cada lloc on vaig conec gent que m'acull, que m'ensenya la ciutat, que em porta a viure noves experiències i que, en definitiva, contribueix al fet que cada dia m'agradi encara una mica més viatjar”.

Afegeix que el motiu principal per viatjar és per la gent: “Sempre que algú em pregunta per un viatge del primer que li parlo són les persones que he conegut. Perquè en el meu cas són les persones, i no els paisatges, les que em donen una raó per sortir de casa”.

També diu que de vegades es fa una pregunta complicada: “Seria ara més feliç si no hagués tingut una leucèmia?”. M'agradaria tant viatjar, seria tan conscient que visc la vida que vull viure i cap altra?”. Em sentiria tan il·lusionat pel futur i pel present com em sento ara? Suposo que són preguntes que mai podré respondre, i per tant mai sabré si la leucèmia i la cadira van ser una dificultat o una sort”.

El seu estil de dia el denomina “felicisme”, ja que assegura que la felicitat és l'únic motor i única raó de l'existència humana. I a ell el que el fa més feliç és viatjar. Acompanyat de qui defineix com a “amiga inseparable”: la cadira.

El llibre descriu el testimoni de l'Albert, però de retruc, també explica les vivències dels seus pares, l'Àlex i la Mont, a qui dedica un capítol, escrit pels mateixos progenitors.

Expliquen que el seu objectiu al llarg de la criança ha estat el de convertir-lo en una persona “madura, autosuficient, lliure i sense por de les dificultats”, al marge de la seva discapacitat.

“I, esclar, un dia et diu que la seva gran passió és viatjar, i què li respon? Docns que sí, evidentment. (...) Llavors li organitzes una mena de 'curset intensiu per a viatgers', començant per per una motxilla, muntar una tenda, anar un matí amb bus tot sol a Barcelona, un dia d'acampada al Montseny, un cap de setmana a Valladolid amb tren... Després ho arrodoneixes amb un viatge a l'estranger on tu només vas d'acompanyant i ell ha d'encarregar-se de tot. (...) I després, deixar-lo volar”. Quelcom que no és fàcil, fet que com expliquen l'Àlex i la Mont, requereix una gran valentia, i també d'aprendre a saber contenir el patiment i les inseguretats. **T**

a los 18 años, ya había recorrido medio mundo: Francia, Alemania, Bélgica, Países Bajos, Dinamarca, Grecia, Gran Bretaña, Italia, Bosnia y Herzegovina, Hungría, Rumania, Tailandia, Malasia, Singapur y Japón.

En el libro, escrito cuando tenía 18 años, explica al lector todas sus experiencias, y también su forma de viajar. “No sólo voy por mi cuenta, sino que prácticamente tampoco llevo dinero: sólo me gasto unos tres euros diarios, que es todo lo que me hace falta para comer”, explica Albert, un chico inconformista, luchador y con un claro afán para superar las adversidades y ser feliz.

Aventurero excepcional, dice que, en realidad, es como si no viajara solo. “A cada lugar al que voy conozco gente que me acoge, que me enseña la ciudad, que me lleva a vivir nuevas experiencias y que, en definitiva, contribuye al hecho de que cada día me guste un poco más viajar, si cabe”.

Añade que el motivo principal para viajar es por la gente: “Siempre que alguien me pregunta por un viaje de lo primero que le hablo es de las personas a las que he conocido. Porque en mi caso son las personas, y no los paisajes, las que me dan una razón para salir de casa”.

También dice que a veces se formula una pregunta complicada: “¿Sería ahora más feliz si no hubiera tenido una leucemia? ¿Me gustaría tanto viajar, sería tan consciente de que vivo la vida que quiero vivir y ninguna otra? ¿Me sentiría tan ilusionado por el futuro y por el presente como me siento ahora? Supongo que son preguntas a las que nunca podré responder y, por lo tanto, nunca sabré si la leucemia y la silla fueron una dificultad o una suerte”.

Su estilo de día lo denomina “felicismo”, ya que asegura que la felicidad es el único motor y la única razón de la existencia humana. Y a él lo que le hace más feliz es viajar, acompañado de quien define como su “amiga inseparable”: la silla.

El libro describe el testimonio de Albert, pero también explica las vivencias de sus padres, Àlex y Mont, a quien dedica un capítulo, escrito por los mismos progenitores.

Explican que su objetivo a lo largo de la crianza ha sido convertirlo en una persona “madura, autosuficiente, libre y sin miedo a las dificultades”, al margen de su discapacidad.

“Y, claro está, un día te dice que su gran pasión es viajar, ¿y qué le respondes? Pues que sí, evidentemente. (...) Entonces le organizas una especie de 'cursillo intensivo para viajeros', empezando por hacer una mochila, montar una tienda de campaña, irse una mañana en bus solo a Barcelona, un día de acampada al Montseny, un fin de semana a Valladolid en tren... Después lo redondeas con un viaje al extranjero en el que tú sólo vas de acompañante y él tiene que encargarse de todo. (...) Y, después, dejarle volar”. Cosa nada fácil, explican Àlex y Mont, porque requiere una gran valentía y un aprendizaje para saber contener el sufrimiento y las inseguridades. **T**

Dincat critica que les retallades del Govern espanyol afectin les persones dependents

El grup Dincat (Discapacitat Intel·lectual de Catalunya), que agrupa 310 entitats i representa els drets de 30.400 persones amb discapacitat intel·lectual i les seves famílies, fa públic el seu desacord amb la retallada –anunciada pel Govern espanyol– de la cobertura de la Llei d'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència. L'eliminació de la retroactivitat (el pagament que es rebia pel temps que havia passat entre el reconeixement de la prestació i l'inici efectiu de l'ajut) perjudicàrà una part important del col·lectiu que defensa Dincat.

Igualment, el grup té molts dubtes que, atesos els problemes i retards en l'aplicació de la Llei que hi hagut fins ara, el Govern pugui resoldre en sis mesos les noves peticions d'ajuts, tal com va manifestar ahir el president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero. Aquesta retallada recau, doncs, en un dels grups socials més vulnerables. A Catalunya hi ha 42.756 persones amb discapacitat intel·lectual, que, abans d'aquest nou paquet de mesures, ja estaven patint, sovint amb especial incidència, els efectes de la crisi econòmica.

Dincat també manifesta desacord amb altres mesures anunciades, com la no-revaloració de les pensions, a excepció de les mínimes i les no contributives, o la disminució de l'ajut a la cooperació internacional al desenvolupament. Dincat reclama a l'executiu espanyol una voluntat ferma i estable per mantenir els compromisos adquirits sobre millores de caire social.

Dincat és fruit de la integració de la Federació APPS, la Coordinadora de Tallers i l'Associació Empresarial APPS. A efectes jurídics, la integració serà definitiva l'1 de juliol. **T**

Conveni de col·laboració Fundació Jesús Serra - Associació Esclat

La Fundació Jesús Serra i l'Associació Esclat han signat un conveni de col·laboració pel qual, mitjançant l'ajuda a l'equipament d'una residència adaptada, contribuiran a la millora de la qualitat de vida de les persones amb paràlisi cerebral i altres discapacitats.

L'objectiu de base d'aquest conveni és potenciar al màxim les possibilitats de desenvolupament de les persones amb paràlisi cerebral i altres discapacitats similars, afavorir-ne la inclusió familiar i social, i promoure serveis per a la seva atenció i integració social al llarg de totes les etapes de la seva vida. En aquest cas, es materialitza mitjançant l'ajuda a la construcció d'una residència totalment

Dincat critica que los recortes del Gobierno español afecten a las personas dependientes

El grupo Dincat (Discapacidad Intelectual de Cataluña), que agrupa 310 entidades y representa los derechos de 30.400 personas con discapacidad intelectual y sus familias, hace público su desacuerdo con el recorte –anunciado por el Gobierno español– de la cobertura de la Ley de Autonomía Personal y Atención a las Personas en Situación de Dependencia. La eliminación de la retroactividad (el pago que se recibía por el tiempo que había pasado entre el reconocimiento de la prestación y el inicio efectivo de la ayuda) perjudicará una parte importante del colectivo que defiende Dincat.

Igualmente, el grupo tiene muchas dudas de que, vistos los problemas y retrasos en la aplicación de la Ley que ha habido hasta ahora, el Gobierno pueda resolver en seis meses las nuevas peticiones de ayudas, tal y como manifestó ayer el presidente español, José Luis Rodríguez Zapatero. Este recorte recae, pues, en uno de los grupos sociales más vulnerables. En Cataluña hay 42.756 personas con discapacidad intelectual, quienes, antes de este nuevo paquete de medidas, ya estaban sufriendo, a menudo con especial incidencia, los efectos de la crisis económica.

Dincat también manifiesta desacuerdo con otras medidas anunciadas, como la no revaloración de las pensiones, a excepción de las mínimas y las no contributivas, o la disminución de la ayuda a la cooperación internacional al desarrollo. Dincat reclama al ejecutivo español una voluntad firme y estable para mantener los compromisos adquiridos sobre mejoras de carácter social.

Dincat es fruto de la integración de la Federación APPS, la Coordinadora de Talleres y la Asociación Empresarial APPS. A efectos jurídicos, la integración será definitiva el 1 de julio. **T**

Convenio de colaboración Fundación Jesús Serra - Asociación Esclat

La Fundación Jesús Serra y la Asociación Esclat han firmado un convenio de colaboración por el que, mediante la ayuda al equipamiento de una residencia adaptada, contribuirán a la mejora de la calidad de vida de las personas con parálisis cerebral y otras discapacidades.

El objetivo de base de este convenio es potenciar al máximo las posibilidades de desarrollo de las personas con parálisis cerebral y otras discapacidades similares, favorecer la inclusión familiar y social, y promover servicios para su atención e integración social a lo largo de todas las etapas de su vida. En este caso, se materializa mediante la ayuda a la construcción de una residencia totalmente

adaptada a les necessitats específiques del dia a dia de les persones que pateixen aquest tipus de discapacitats.

La directora general d'Esclat, Lola de la Fuente, ha expressat la seva satisfacció: "D'aquesta manera aconseguim que més empreses de renom posin el seu gra de sorra en la millora de la qualitat de vida d'un col·lectiu tan necessitat com aquest", explica.

D'altra banda, el director general de la Fundació Jesús Serra, Manel Farré, destaca que "l'acord amb Esclat suposa el primer pas per a l'ajuda directa a persones amb discapacitats greus que requereixen mitjans i assistència molt específics".

La Fundació Jesús Serra la va crear el Grup Catalana Occident l'any 1998 amb la finalitat de canalitzar la nombrosa activitat filantròpica, cultural i social que s'anava desenvolupant històricament. L'octubre de 2006 va ser denominada *Fundació Jesús Serra* en memòria i reconeixement del que va ser fundador del grup, Jesús Serra Santamans, que va ser també un gran defensor de l'empresa familiar, a més d'impulsor d'entitats esportives, culturals, i mereixedor de nombroses distincions per la seva tasca com a empresari i mecenes. T

La Fundació Jesús Serra col·labora amb l'Associació, contribuint en l'equipament de la residència per a persones amb discapacitat.

adaptada a las necesidades específicas del día a día de las personas que sufren este tipo de discapacidades.

La directora general de Esclat, Lola de la Fuente, ha expresado su satisfacción: "De esta forma conseguimos que más empresas de renombre pongan su grano de arena en la mejora de la calidad de vida de un colectivo tan necesitado como éste", explica.

Por otro lado, el director general de la Fundación Jesús Serra, Manel Farré, destaca que "el acuerdo con Esclat supone el primer paso para la ayuda directa a personas con discapacidades graves que requieren medios y asistencia muy específicos".

La Fundación Jesús Serra la creó el Grup Catalana Occident en el año 1998 con la finalidad de canalizar la numerosa actividad filantrópica, cultural y social que se iba desarrollando históricamente. En octubre de 2006 fue denominada *Fundación Jesús Serra* en memoria y reconocimiento de quien fue fundador del grupo, Jesús Serra Santamans, que fue también un gran defensor de la empresa familiar, además de impulsor de entidades deportivas, culturales, y merecedor de numerosas distinciones por su tarea como empresario y mecenas. T

La Fundación Jesús Serra colabora con la Asociación contribuyendo en el equipamiento de una residencia para personas con discapacidad.

Signatura del conveni.

Dia de Sant Jordi

Els nois i noies d'Esclat 2 van celebrar la Diada de Sant Jordi a la plaça del Nen de la Rutlla, que es va omplir de dracs, roses i llibres. Els nois van tenir l'oportunitat d'acostar-se als vianants per oferir-los els productes que confeccionen ells mateixos als diferents tallers del Centre Ocupacional.

Les roses, els punts de llibre, les libretes, els jocs de tres en ratlla, els anells i els ventalls van tenir un èxit aclaparador. Des d'Esclat, estem molt satisfets de l'acollida que ens ha dispensat el públic que passejava per l'avinguda Verge de Montserrat. Sens dubte, no serà l'últim cop que ens hi instal·larem. **T**

Día de Sant Jordi

Los chicos y chicas de Esclat 2 celebraron el Día de Sant Jordi en la plaza del Nen de la Rutlla, que se llenó de dragones, rosas y libros. Los chicos tuvieron la oportunidad de acercarse a los peatones para ofrecerles los productos que confeccionan ellos mismos en los diferentes talleres del Centro Ocupacional.

Las rosas, los puntos de libro, las libretas, los juegos de tres en raya, los anillos y los abanicos tuvieron un éxito abrumador. Desde Esclat, estamos muy satisfechos de la acogida que nos ha dispensado el público que paseaba por la avenida Verge de Montserrat. Sin duda, no será la última vez que nos instalaremos allí. **T**

Paràdeta a la plaça del Nen de la Rutlla.

Visita a Oralia

Un petit grup del CADES va visitar el 28 d'abril passat el Centre de Dia Oralia, que també està situat al districte d'Horta-Guinardó, com Esclat.

Els dos centres comparteixen un perfil d'usuaris similar, i per això es manté molt de contacte i bona relació. Es va aprofitar el dia de trobada per anar a escoltar plegats un concert de cant coral al casal de jubilats d'Horta.

L'espectacle va anar molt bé i tothom va passar-s'ho molt bé; s'hi van fer nous amics i es va poder gaudir de la música. Després del concert, va ser l'hora de la interacció amb educadors, usuaris dels dos centres, professionals i cantants. **T**

Visita a Oralia

Un pequeño grupo del CADES visitó el 28 de abril pasado el Centro de Día Oralia, que también está situado en el distrito de Horta-Guinardó, como Esclat.

Los dos centros comparten un perfil de usuarios similar, y por ello se mantiene mucho de contacto y buena relación. Se aprovechó el día de encuentro para ir a escuchar juntos un concierto de canto coral en el centro de jubilados de Horta.

El espectáculo estuvo muy bien y todo el mundo se lo pasó en grande; permitió trabar amistades y a la vez se pudo disfrutar de la música. Después del concierto, llegó la hora de la interacción con educadores, usuarios de los dos centros, profesionales y cantantes. **T**

Visita al centre Oralia.

Món laboral i discapacitat

A Espanya s'han signat entre gener i maig de 2010 gairebé 24.000 contractes a persones amb discapacitat, la qual cosa suposa un augment superior al 18% en relació amb el mateix període de l'any anterior, segons dades oficials recollides per l'Observatori Estatal de la Discapacitat. De tots aquests, el 25,56% van ser temporals, el 20,43%, indefinits; el 16,15%, per obra o servei; el 15,37%, eventuals; i el 13,7%, interinatges.

Mundo laboral y discapacidad

En España se firmaron entre enero y mayo de 2010 casi 24.000 contratos a personas con discapacidad, lo que supone un incremento superior al 18% en relación con el mismo periodo del año anterior, según datos oficiales recogidos por el Observatorio Estatal de la Discapacidad. De todos ellos, el 25,56% fueron temporales, el 20,43%, indefinidos; el 16,15%, por obra o servicio; el 15,37%, eventuales; y el 13,7%, interinajes.

e/ Passeig d'Olot 28
17005 Girona
Tel/Fax: 972.23.45.43

info@lacapsa.net
www.lacapsa.net

EQUIPAMENTS DE MOBILIARI ESPECIALITZAT
EQUIPAMENT INTEGRAL DE COL·LECTIVITATS

Residències geriàtriques - **Canals** per a gent gran - Centres de dia - Centres ocupacionals - Escoles d'adults - Biblioteques - Residències i habitatges per a persones amb disminucions

canals
Interiorisme s.l.

Fa molts anys que aportem la nostra experiència en aquest tipus de moblament, millorant la qualitat de vida dels seus usuaris

SOL·LICITEU PRESSUPOSTOS
SENSE COMPROMÍS

ÀMPLIA EXPOSICIÓ DE PRODUCTES

- Cadires de rodes:
 - Manuals
 - Elèctriques
 - Llits i mobiliari adaptat a la llar
 - Grues de transferència
 - Caminadors i bastons
 - Ajudes de bany:
 - Cadires
 - Barres
 - **Servei d'adaptació de productes.**
- Línea infantil:
 - Cadires de rodes
 - Caminadors
 - Trones
 - Coixins i matalassos anti-escars
 - Ajudes per les activitats domèstiques:
 - Ajudes menjar
 - Ajudes vestir
 - Ajudes per a la comunicació
 - Adaptació de vivendes
 - **Servei d'assistència tècnica.**

C/ Entença nº 165, 08029 Barcelona - Tel: 93 490 26 29

Avinyuda Jacquard 64, 08222 Terrassa - Tel: 93 736 25 49

www.gracare.com

PARQUETS MAESTRE

**Subministrament,
instal·lació i restauració
de tot tipus de PARQUET**
Més de 35 anys d'experiència
Exposició:

Avda. Generalitat 61
08840 Viladecans
Barcelona

Tel: 93-6581083

Fax: 93-6584189

E-mail: jordig2001@yahoo.es

CANTÁBRICO

LA CURIA CASOLANA
Servei exclusiu a grans col·lectivitats

Tel: 93 11 - 02092 BARCELONA - Tel: 93 258 56 01

SERVIM A:

- ASOCIACIÓN SAN GUILLERMO
- CENTRES FASIA
- ESCOLA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
- ESCOLA BARCANOVA
- ESCOLA GUIMBARDA
- ASSOCIACIÓ REL
- ESCOLA CARRILET
- CENTRES ESCLAT I ESCLAT 2

**ESPECIALITZATS EN
CENTRES ESCOLARS**

INFRANOR

Variadores y servomotores

**Control de movimientos
con rapidez y precisión**

Occitània, 24
08911 Badalona (Barcelona)
Tel: 93 460 16 31
Fax: 93 399 96 08
e-mail: infranor@infranor.es
web: www.infranor.es

IC GROUP LES AGRADECE LA CONFIANZA DEPOSITADA EN NUESTRA EMPRESA

Empresa Constructora del nuevo centro escolar ESCLAT

Construcción

- Albañilería
- Revestimientos
- Carpintería de Madera
- Cristalería
- Carpintería de Aluminio
- Cerrajería
- Pintura
- Pladur

Instalación

- Electricidad
- Fontanería
- Climatización
- Telecomunicaciones
- Contraincendios
- Redes Informáticas
- Energía Solar
- Soldadura

Servicios

- Industrial
- Comercial
- Comunitario
- Vivienda

servicios@icgroup.com

REHABILITACIÓN - REFORMAS INTEGRALES - REPARACIONES - MANTENIMIENTOS

ASESORAMIENTO - PROFESIONALIDAD - PRECIOS INMEJORABLES

● Atención telefónica en Horario Comercial 9 - 13:30 h. y 17:00 - 20:30 h.

Oficina 93 719 22 98 Técnicos de Obra: Raul Campos 647 486 090 / Pedro Sequera 619 237 106

Visite nuestra tienda online: www.ortopediaguzman.com

Sillas de ruedas
Taller propio
Vida diaria

Ayudas movilidad
Camas
Ortopedia Técnica

Material antiescaras
Grúas
Asientos y respaldos especiales

Rehabilitación
Material de baño
Alquiler

				ASESORAMIENTO SOBRE: ➤ Ayudas Cat Salut (centro dispensador) ➤ Ayudas PUA ➤ Eliminación barreras arquitectónicas ➤ Adaptación del automóvil ➤ Disponemos de un equipo profesional para asesoramiento sobre las soluciones/ ayudas más adecuadas para resolver sus problemas de movilidad o autonomía	

Venga a conocerlos en nuestra nueva exposición de **Les Corts**

Horario de atención al público
Lunes a Viernes 9:30 a 13:30 y de 16 a 20
Sábado de 9:30 a 13:30

C/ María Barrientos, 7-9 • 08028 Barcelona (Les Corts)
Teléfono: 93.411.15.96 • **Fax:** 93.339.39.30
www.jgayudas.com • info@jgayudas.com

CENTRO ESPECIAL DE EMPLEO / CENTRE ESPECIAL DE TREBALL

ESCLATEC

DECLARADO DE UTILIDAD PÚBLICA / DESCLARAT D'UTILITAT PÚBLICA

Adaptamos nuestros productos a sus necesidades / Adaptem els nostres productes a les seves necessitats
Departamento I+D+I propio / Departament d'R+D+I propi

www.esclatec.com

Plaça Guinardó 8,
08041 Barcelona
tel. 93 433 40 66
esclatec@esclatec.com
www.esclatec.com

Nuestros productos en investigación:

- Silla de ruedas electrónica 4x4
- Silla electrónica omnidireccional
- Carrito de la compra motorizado

Els nostres productes en recerca

- Cadira de rodes 4x4
- Cadira de rodes omnidireccional
- Carret de la compra motoritzat